

Kutsal Olmak - 9.

Belki bir gün, bir durumda tam doğru bir iş yaptınız –*Tanrı'nın görkemi ve övülmesi için.*

Belki fırsatlar, belki zorluklar ve belki ayartılarla dolu bir olaydan bilgece, imanla, zaferle çıktınız. Bütün bunlara rağmen bu yaşamda tam mükemmelliğe erişmiş olmadınız. Zaten imana dayanan düşünce de sizden baskılarla, zorluklarda, ayartılarda, anlaşmazlıklarda, barışta ya da savaşta bilgece, imanla konuşmayı ve öyle davranmayı gerektirir:

Luka 17:10 Siz de böylece, size verilen buyrukların hepsini yerine getirdikten sonra, 'Biz değersiz kullarız; sadece yapmamız gerekeni yaptık' deyin."

Üstelik doğrulukta, kutsallıkta, adalette tam Kelam'a uygun davranış biçimini Kutsal Kitap sizden bir gün değil, her zaman bekliyor. Çünkü tek bir günah bile Tanrı'nın yargısını almanız için yeterlidir (Tesniye 27:26, Yeremya 11:3 krş. Galatyalılar 2:16):

Yakup 2:10 Çünkü Yasa'nın her dediğini yerine getirse de tek konuda ondan sapan kişi bütün Yasa'ya karşı suçlu olur.

Galatyalılar 3:10 Yasa'nın gereklerini yapmış olmaya güvenenlerin hepsi lanet altındadır. Çünkü şöyle yazılmıştır: "Yasa Kitabı'nda yazılı olan her şeyi sürekli yerine getirmeyen herkes lanetlidir."

Öyleyse kendi değersizliğini ve bağışlanmış olduğunu bilerek, lütuf edildiğini bilerek alçakgönüllü bir yürekle devam etmek, lütufta güçlenmek ve kutsallıkta ilerlemektir.

Bu tutum yaşamın ve ölümün Rabbi'ne ne denli bağımlı olduğumuzu bilmeyi getiriyor. Tanrı önünde hasta günahkarlarken,

hak etmediğimiz kurtuluş için bize Mesih'te lütuf edildiğini bilmek bütün dünya önünde alçakgönüllü yaşamayı gerektirmektedir.

Luka 5:31 İsa onlara şu karşılığı verdi: "Sağlıklı olanların değil, hastaların hekime ihtiyacı var.
32 Ben doğru kişileri değil, günahkârları tövbeye çağırmaya geldim."

Müjde'nin özü budur: Adem soyu (*gazap çocukları*) bağışlanma ve kurtarıma ihtiyacı içinde çaresizken, Mesih düşmüş insana hak edilemeyen kurtuluşunu veriyor.

Böylece Müjde'yi doğru anlamak ile bağışlanmaya ve kurtarılmaya muhtaç olduğunuzu görmek arasında bir bağlantı vardır. Bir başka deyişle söylersek; Tanrı'nın Kelamı bizlere Mesih'in Rab, insanlığın ise bağışlanmaya ve kurtarılmaya ihtiyacı olan hasta günahkarlar olduğunu söylüyor.

Kutsal kimseler Tanrı ve Tanrı'nın Sözü ile aynı fikirde olup kurtuluş ve bağışlanma için tövbe armağanı dileyenlerdir. Dünya ise bu karşılıksız olan kurtuluş ve sonsuz yaşam armağanını kendi zararına reddetmiştir.

Böylece Kutsal (*yetkin, mükemmel, dünyadan Tanrı'ya ayrılmış*) ya da üstün ya da adına ne dersiniz deyin; bu durum Mesih'in bizde olmasından kaynaklanıyor, kendimizde olan bir erdemden dolayı değil.

Yani yargıyı hak etmiş bir günahkara Tanrı'nın Kutsal Ruhu'nun konut kurması sebebi ile "*Kutsal biri*" sayılıyor –ancak bu durum artık "*günahsız biri*" olduğumuzu söylemiyor, ima etmiyor.

Tanrı'da bir günahkarın kurtuluş konumuna getirilmesi şu anlama geliyor: **günahkar** [*ölü –köle*] ama **aklanmış** [*diri –özgür*] biri olmak...

Belki sizler her zaman böyle olduğunuzu düşünmüyorsunuz ya da bu konuda daha önce hiç düşünmediniz. Ancak Mesih'in çarmıh ölümü pahasına kurtarılmış olmanın anlamı budur: suç ve günahlarda ölüyken diriltilmek, suç ve günaha köleyken özgür olmak, Adem'in çocuğu iken Tanrı'nın çocuğu olmak...

Dünya, benlik ve şeytanın ayartısı ve baskısı altında yaşayan, gündelik hayatın sıkıntısı ve kaygısı ile ezilen pek çok Hristiyan bazen böyle hissetmeyebilir. Ancak bu gerçek, Mesih'in alçalıp aramıza gelmesi kadar gerçektir; kurtuluşumuz ve getirildiğimiz konum Mesih'in çarmıh ölümü ve dirilişi kadar gerçektir. Yani sizdeki kutsallık lütfundan emin olmanız için gerekenler Mesih'te görülebilir bir gerçeklik olarak açıklanmıştır.

Sıklıkla unuttuğumuz durumumuz bir azizin duasında olduğu gibi çok nettir: **Ya Rab, sonsuz iyiliklerine kim vefakar çıkabilir; gereği gibi kim sana ödeyebilir? Çünkü bizleri yoktan yarattın, kayıpken buldu, çıplakken giydirdin, açken doyurdun, susuzken su verdin, her şeyden yoksunken varlıklı kıldın, yabancıydık göksel krallığına davet ettin ve ruhani sofrana layık gördün. Sana sonsuz dek şükürler olsun. Amin.**

Öyleyse günahın aldaticılığı, yanıltıcılığı, kafa karıştıracılığı, saptırıcılığı ve gerçeğin değerini düşürücü yönüne bakmamız, bunu dikkate almamız, kutsallık lütfunda güçlenmemiz ve kutsallıkta ilerlememiz için gereklidir. Çünkü günah yürek katılığı ve ruhsal körlüğün kaynağıdır. Bu durum insanı Tanrı'nın kutsallığına ve adaletine yaraşır olan iyiliği hem yapamaz hem de bunu yapmaya isteksiz hale getirmiştir. İnsanın bu zayıflığı onu kötülüğe meyilli hale getirmiştir. Bütün bunlardan çıkan sonuç da Tanrı'ya ve yabancılaşıma ve Tanrı'ya düşmanlıktır:

Efesliler 2: ¹Ve sizler, suçlar ve günahlar içinde ölüyken;

²O günah ve suçlar ki, bir zamanlar bu dünyanın çağına göre, itaatsizlik oğullarında şimdi işlemekte olan ruha, yani havadaki egemenliğin reisine göre, onlarda yürüdünüz;

³Onların arasında biz de hepimiz, bir zamanlar beden ve fikrin yapmak istediklerini işleyerek, bedenimizin arzularında davrandık; ve hatta ötekiler gibi doğal olarak gazap çocuklarıydık;

⁴Ama merhamette zengin olan Tanrı, bizi onda sevdiği büyük sevgisinden dolayı,

⁵Hatta suçlarımız içinde ölüyken, bizi Mesih'le birlikte yaşama kavuşturdu (lütuf ile kurtuldunuz);

Bu ayetlerin insanı nasıl tanımladığına bakın: suçlu, günahlı, ölü, itaatsizlik ruhunda yürüyen, beden ve fikrin isteğine göre çalışan, beden arzularına göre davranan, gazap çocuğu...

Benzer şekilde Romalılar 5:6 ayeti Mesih'siz insanı “*zayıf; güçsüz – çaresiz*” olarak tanımlar. Bu kelime (astenes) sadece hasta olmayı değil; ahlaki anlamda zayıf olmayı da ima ediyor. Bu durum kulağımıza hoş gelmeseydi de Titus mektubundaki insan tanımı ile örtüşmektedir:

Titus 3:3 Çünkü bir zamanlar biz de anlayışsız, söz dinlemez, kolay aldanan, türlü arzulara ve zevklere köle olan, kötülük ve kıskançlık içinde yaşayan, nefret edilen ve birbirimizden nefret eden kişilerdik.

Açıkça bu ayetler bize akılsızca yaşadığımızı söylemektedir (Meseller 28:26). Bu tanım bize günaha ölü bir insanın iyi (*doğru, adil*) bir tercih yapamayacağını (Romalılar 1:28-31); kötülüğe nasıl bağımlı olduğunu göstermektedir (Romalılar 3:10-12). Öyleyse kutsallık adına dürüst olma gayeti ile insanın böyle kötülük ve iyilikle karışık olduğunu dikkate alarak, günaha doğru bir şekilde bakmaya çalışmalıyız.

Benliğe dayanan düşüncenin **Tanrı'ya düşmanlık** (Romalılar 8:7) olduğunu; ve bunun, Tanrı'nın onaylamadığı anlamda dünya ile dostluk anlamına geldiğini (Yakup 4:4) kutsallık adına dürüst olma gayeti ile göz önüne alarak günahın getirdiği zihin ve yürek tutulmasını (Efesliler 4:18-19) canımızdan ayıklamaya gayret etmeliyiz.

Nasıl mı? Doğal eğilimimiz başkalarına yaptığımız iyilikleri ve başkalarının bize yaptığı kötülükleri hatırlamaya eğilimlidir. Bu durum kendimizle övünmeyi ve gururlanmayı getirirken, diğer tarafa da kin beslemeyi, kıskançlık duymayı, dedikodu, başkasının değeri düşürmeyi getirecektir.

Ancak kutsal olmak adına yapmamız gereken şey başkalarının bize yaptığı iyilikleri hatırlayıp onlarda Mesih'i görmeye ya da Rab'bin iyiliği görmeye çalışarak şükretmek ve başkalarına yaptığımız kötülükleri hatırlayarak bunları tazmin etme yoluna gitmeliyiz. Hata ve günahlarımızla yüzleşmeliyiz. Ve bu yüzleşme önce özür dileyerek, yanlışını kabul ederek başlamalıdır. Böylece canımızdaki kötülükleri biraz daha dizginleyebiliriz. Ancak bunu yapabilmek için, ruhani hayatta ilerlemek ve Mesih karakterinde güçlenerek büyüebilmek için günaha Tanrı'nın gözünden bakabilmemiz gerekir.

Unutmayın ki, *"en küçük günah bile lanetlenmeyi hak etmeyecek kadar küçük değildir"* (Westminster İnanç Açıklaması XV):

Matta 12:36 Size şunu söyleyeyim, insanlar söyledikleri her boş söz için yargı günü hesap verecekler.

37 Kendi sözlerinizle aklanacak, yine kendi sözlerinizle suçlu çıkarılacaksınız."

Romalılar 5:12 Günah bir insan aracılığıyla, ölüm de günah aracılığıyla dünyaya girdi. Böylece ölüm bütün insanlara yayıldı. Çünkü hepsi günah işledi.

I.Korintliler 6:9-10 Günahkârların, Tanrı Egemenliği'ni miras almayacağını bilmiyor musunuz? Aldanmayın! Ne fuhuş yapanlar Tanrı'nın Egemenliği'ni miras alacaktır, ne puta tapanlar, ne zina edenler, ne oğlanlar, ne oğlancılar, ne hırsızlar, ne açgözlüler, ne ayyaşlar, ne sövücüler, ne de soyguncular.

Romalılar 6:23 Çünkü günahın ücreti ölüm, Tanrı'nın armağanı ise Rabbimiz Mesih İsa'da sonsuz yaşamdır.

İlk günahın insanı getirdiği bozulmuşluk konumu sebebi ile, günahın algılamada, muhakemede, yargılamada yaptığı aldaticılığı; insanın bunları düzeltmekteki güçsüzlüğü, isteksizliği, gururun engellediği gerçeğin kabulünü göz önüne aldığımızda insanın Tanrı'ya karşı *her gün düşüncede, sözde, eylemde günah işlediği* açıktır. O halde Tanrı'nın da bizim ve günahlarımız hakkında böyle düşündüğü gerçeğini, gerçek olduğu için kabul etmeliyiz. Bunlarla yüzleşmenin ve bunları düzeltmenin kişiliğimizde yapacağı iyileştirmenin Tanrı'nın arzusu olduğu için; Tanrı'nın gerçeği sevmeli, Tanrı'nın gerçeğini savunmalı ve bunu korumaya çalışmalıyız. Bunda kararlı olmak, bize bağışlanmış olan kutsallık lütfunda ilerlemek ve güçlenmek için gereklidir.